

Arrest

nr. 178 492 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANHECKE, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 9 juli 2016 in het Rijk aangetroffen bij een politiecontrole.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 9 juli 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dat verzoeker op 10 juli 2016 werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

Aan de heer

[...]

Naam/[...]: [B.A.]

Voornaam/[...]: [A.]

Nationaliteit/[...]: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds zonder geldige inreisstempel in het Rijk van de Schengenstaten.

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene moet opgesloten worden

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

[...]

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Brazilië

De betrokkene moet opgesloten:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Inzake de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De Raad dient ook te verwijzen naar het artikel 39/82, § 1, vierde en vijfde lid, van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoelde verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

Rekening houdende met deze wetsbepaling en het gegeven dat bij arrest nr. 172 033 van 18 juli 2016 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, werd verworpen omdat geen ernstig middel werd aangevoerd en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet werd aangetoond, kan verzoeker niet nogmaals op ontvankelijke wijze een verzoek tot schorsing tegen dezelfde beslissing indienen.

De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens.

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten geeft geen termijn om het grondgebied te verlaten, zonder dat op enige wijze is gemotiveerd waarom ze afwijkt van de termijn van 30 dagen zoals bepaald in artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

Het bevel om het grondgebied te verlaten geeft volgende motivering:

“REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verblijft reeds zonder geldige inreisstempel in het Rijk van de Schengenstaten.”

De verwerende partij verwijst enkel naar artikel 7 al. 1 Vreemdelingenwet, hetwelke de motivering inhoudt om een bevel om het grondgebied af te leveren.

Het artikel 7 al. 1 Vreemdelingenwet heeft betrekking op het al dan niet afleveren van het bevel. Het artikel 7 al. 1 Vreemdelingenwet heeft geen betrekking op de termijn die daarvoor bepaald wordt. Het al dan niet toestaan van een termijn wordt beheerst door artikel 74/14 Vw.

De verwerende partij begint de aanhef van haar beslissing met de woorden “REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN” doch vermeldt daarna enkel de reden van het bevel zelf en vermeldt niet de minste reden voor de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

De afwezigheid van een termijn wordt simpelweg niet gemotiveerd.

Aldus wordt de formele motiveringsplicht geschonden. Gelet op de afwezigheid van enige motivering hieromtrent wordt a fortiori ook de materiële motiveringsplicht geschonden.

Indien toch zou geoordeeld worden dat de summiere motivering niet enkel betrekking heeft om de beslissing om het grondgebied te verlaten, maar eveneens op de beslissing om geen termijn toe te kennen, dient te worden vastgesteld dat deze motivering zowel in feite als in rechte volstrekt onaanvaardbaar is. De motivering kan de beslissing niet rechtens dragen en verantwoorden.

Artikel 74/14 §1 Vw bepaalt dat de te termijn om het grondgebied te verlaten in beginsel dertig dagen bedraagt:

“§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

Het betreft een eerste ‘beslissing tot verwijdering’, zodat overeenkomstig artikel 7 Vw. een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden toegestaan.

Artikel 74/14 §3 Vw. bepaalt de gevallen waarin kan afgeweken worden van de gewone termijn van 30 dagen:

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;
6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.”

In casu is geen enkel van deze gevallen van toepassing.

Minstens heeft de verwerende partij niet gemotiveerd welk geval van toepassing zou zijn, en waarom.

Met de beste wil van de wereld kan verzoeker de in de beslissing vermelde motivering onder geen enkel [...] van bovenvermelde gevallen plaatsen.”

4.1.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, moet worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij de termijn waarbinnen hij legaal in het Rijk en de Schengenstaten kon verblijven niet heeft overschreden. Hierbij wordt nog geduïd dat hij zonder geldige inreisstempel op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft. Verzoeker kan ook niet voorhouden dat de bestreden beslissing hem niet toelaat vast te stellen om welke reden hem geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het grondgebied te verlaten, daar in de aan verzoeker betekende akte duidelijk is vermeld dat aangezien hij zich nooit heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden er kan worden geconcludeerd dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten niet zal opvolgen en dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken en op die grond werd besloten dat een vasthouding met het oog op een gedwongen verwijdering vereist was. Het gegeven dat de motivering van de reden waarom verzoeker geen termijn werd toegekend om vrijwillig het Rijk te verlaten enkel wordt vermeld onder de hoofding “*vasthouding*” (een uitvoeringsmodaliteit) en niet is opgenomen onder de hoofding “*bevel om het grondgebied te verlaten*” doet geen afbreuk aan het feit dat een eenvoudige lezing van de volledige akte die verzoeker werd ter kennis gebracht voldoende toelaat te begrijpen waarom hem niet de mogelijkheid werd gegeven vrijwillig het land te verlaten en daarentegen onmiddellijk werd geopteerd tot het nemen van een dwangmaatregel. Hierbij moet worden benadrukt dat artikel 74/14, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat om bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet te voorzien in een termijn om de betrokken vreemdeling toe te laten vrijwillig het land te verlaten indien er een risico op onderduiken bestaat. Uit de uiteenzetting dat uit het feit dat verzoeker reeds zonder geldige inreisstempel in het Rijk en de Schengenstaten verblijft en dat hij zijn aanwezigheid ook niet heeft gemeld bij de Belgische autoriteiten kan worden afgeleid dat hij zal pogen zich aan de verantwoordelijke autoriteiten te onttrekken blijkt duidelijk dat verweerder het risico op het onderduiken van verzoeker in aanmerking heeft genomen als reden om hem geen termijn van dertig dagen toe te staan om zelf het Rijk vrijwillig te verlaten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.2. De vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan toegelaten of er niet in slaagt aan te tonen dat hij de maximaal toegelaten verblijfstermijn niet heeft overschreden vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Een kopie van verzoekers paspoort leert de Raad immers dat dit paspoort werd afgegeven door het consulaat-generaal van Brazilië te Brussel in december 2014 en dat er geen inreisstempels in dit paspoort zijn vermeld. Verzoeker betwist ook niet dat hij zijn aanwezigheid in het Rijk nooit heeft gemeld, terwijl hij hiertoe, overeenkomstig artikel 5 van de Vreemdelingenwet, nochtans was gehouden. Het is voorts niet kennelijk onredelijk om op basis van de vaststelling dat verzoeker reeds langere tijd op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft en hij zijn aanwezigheid niet kenbaar maakte bij de immigratiediensten te concluderen dat hij zich aan deze autoriteiten zal pogen te onttrekken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.2.3. Zoals reeds gesteld is in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaald dat verweerder kan afwijken van de regel dat een termijn van dertig dagen om vrijwillig het land te verlaten dient te worden toegekend aan een onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling en verweerder heeft niet kennelijk onredelijk gehandeld door op basis van de voorliggende stukken te stellen dat er een risico bestaat dat verzoeker zal pogen zich te onttrekken aan de autoriteiten om zijn onwettig verblijf te kunnen voorzetten. De voorliggende gegevens tonen immers aan dat verzoeker reeds meer dan een jaar illegaal op het Schengengrondgebied verblijft en ervoor opteerde om zijn aanwezigheid niet aan de bevoegde autoriteiten kenbaar te maken. Verweerder vermocht er dan ook in redelijkheid vanuit te gaan dat hij zijn ondergedoken verblijf zou verder zetten.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

4.1.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“De overheid beslist tot terugleiding naar de grens zonder te motiveren welke wettelijke objectieve criteria gehanteerd werden, en de overheid beslist tot terugleiding terwijl een periode van vrijwillig vertrek dient te lopen en er aldus geen gedwongen verwijdering mogelijk is.

De beslissing tot terugleiding naar de grens geeft volgende motivering:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft om het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementering niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan de een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene moet opgesloten worden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.”

De verwerende partij verwijst naar artikel 7, tweede lid Vreemdelingenwet, teneinde de terugleiding te verantwoorden.

Dit artikel 7 tweede lid Vw. bepaalt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Het artikel 7 tweede lid Vw. verwijst naar artikel 74/14 § 3 om de gevallen aan te duiden waarin tot terugleiding kan besloten worden:

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.”

In casu is geen enkel van deze gevallen van toepassing.

Minstens heeft de verwerende partij niet gemotiveerd welk geval van toepassing zou zijn, en waarom. De gebruikte motivering is niet ernstig.

De motivering dat verzoeker op het grondgebied verblijft zonder inreisstempel en dat verzoeker de reglementering niet respecteert, is gebrekkig, daar deze een terugleiding naar de grens niet kan verantwoorden, daar enkel gewezen wordt op het verblijf, doch geenszins naar het geen gevolg geven aan een eerder bevel of naar één van de overige bepalingen van artikel 74/14 § 3 Vw.

Verzoeker dient ook vast te stellen dat het om een algemene ster[e]otiepe motivering gaat, zonder dat in casu de situatie zorgvuldig werd onderzocht.

Tot slot is de motivering dat verzoeker zich niet zou hebben aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden manifest onjuist.

Verzoeker heeft zich wel degelijk aangemeld bij de Belgische autoriteiten.

Verzoeker heeft zich via het [J]imosa-systeem aangemeld bij de Belgische overheid, dit overeenkomstig artikel 139 van de Programmawet van 27 december 2006. De [B]elgische overheid heeft deze aanmelding bevestigd. (stuk 6)

De beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Hier is in casu geenszins aan voldaan.

Tot slot dient er op te worden gewezen dat – zoals uiteengezet in het eerste middel – een termijn van dertig dagen diende te worden toegestaan.

Artikel 74/14 § 2 bepaalt:

“Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land besche[r]md tegen gedwongen verwijdering.”

Waar een termijn van dertig dagen diende te worden toegestaan, kon sowieso geen beslissing tot gedwongen verwijdering worden genomen.”

4.2.2. Er dient allereerst te worden gesteld dat bij de bespreking van het vorige middel reeds werd vastgesteld dat in de akte die aan verzoeker werd ter kennis gebracht wel degelijk kan worden gelezen waarom er werd besloten om hem niet de kans te geven om vrijwillig het grondgebied te verlaten en ervoor werd gekozen om hem gedwongen naar zijn land van herkomst over te brengen en dat de gegevens waarop verweerder zich baseerde steun vinden in het administratief dossier. Waar verzoeker nog betoogt dat hij een Limosa-meldingsbewijs heeft, moet worden benadrukt dat hij hiermee niet

aantoont dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat hij zijn aanwezigheid in het Rijk nooit heeft gemeld bij de Belgische autoriteiten. Het stuk waarnaar verzoeker verwijst heeft immers betrekking op een melding die door de werkgever van verzoeker is gedaan met het oog op een tewerkstelling van verzoeker in België. Dit document dat betrekking heeft op een mogelijke tewerkstelling van verzoeker laat niet toe te besluiten dat verzoeker zelf zich ooit, conform artikel 5 van de Vreemdelingenwet, heeft aangemeld om de immigratieautoriteiten op de hoogte te stellen van zijn aanwezigheid in het Rijk.

De uiteenzetting van verzoeker leidt derhalve niet tot de conclusie dat verweerder de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Daarnaast moet worden benadrukt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens volledige uitvoering heeft gekregen – verzoeker werd op 5 augustus 2016 immers gerepatrieerd naar Brazilië, zodat deze beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen – en zelfs niet blijkt dat verzoeker nog een belang heeft bij zijn grief gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De overheid beslist tot het betekenen van een bevel het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoeker

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de overheid rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

De overheid heeft daaromtrent niet het minste onderzoek gevoerd of er ook maar de minste aandacht aan besteed. De overheid heeft zelfs niet de moeite gedaan om verzoeker hieromtrent te horen. Verzoeker kreeg geen enkele kans om iets mee te delen. Hij werd meegenomen naar het politiebureau, om vervolgens te worden overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge, zonder enige mogelijkheid tot enige communicatie.

De bestreden beslissing wordt gesteund op artikel 7, alinea 1 Vw. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : (...).”

Uit de letterlijke bewoording van artikel 7 Vw. blijkt bijgevolg dat er rekening moet gehouden worden met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Artikel 74/13 Vw. verduidelijkt met welke internationale bepalingen rekening moet worden gehouden:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen van het gezins- en familieleven van verzoeker.

De bestreden beslissing vermeldt enkel dat verzoeker zou verblijven zonder geldige inreisstempel. De bestreden beslissing zwijgt in alle talen over enig aspect betreffende het gezins- en familieleven van verzoeker.

De bestreden beslissing houdt niet de minste rekening met het feit dat verzoeker een duurzame relatie heeft opgebouwd met mevrouw [P.], met Belgische nationaliteit. (Stuk 3)

De bestreden beslissing houdt niet de minste rekening met het feit dat de familie van verzoeker in de Schengenruimte woont.

De bestreden beslissing houdt niet de minste rekening met het feit dat verzoeker zich in België bij de verwerende partij heeft aangemeld in het kader van het Limosa-systeem. (stuk 6)

Doch zelfs indien verwerende partij zou trachten te overtuigen dat hij geen kennis had van de opgegeven motieven uit de aanvraag 9bis dd. 11 januari 2016, dan nog kwam het aan hem toe om zijn beslissingen te steunen op een correcte feitengaring, en mits zorgvuldige voorbereiding (RvS nr. 167.411; RvS nr. 154.954, dd. 14 februari 2006).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij zich diende te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Hierdoor heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht, het motiveringsbeginsel, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vw. geschonden."

4.3.2.1 Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker, toen hij op 9 juli 2016 door de politiediensten werd aangetroffen, verklaarde bij vrienden in Schaarbeek te verblijven en behalve een neef geen familie in België te hebben. Verzoeker gaf derhalve niet te kennen dat hij in België enig gezins- of familieleven had dat viel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en waarmee verweerder rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers bewering dat hij geen mogelijkheid had "om iets mee te delen" is in strijd met de gegevens die blijken uit het door de politiediensten opgemaakt administratief verslag van 9 juli 2016, waaruit blijkt dat verzoeker de Portugese en de Franse taal machtig is en een aantal verklaringen aflegde.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de duurzame relatie die hij heeft opgebouwd met een vrouw die de Belgische nationaliteit heeft. Hij toont door louter een kopie van de identiteitskaart van een zekere mevrouw T.L.P. bij zijn verzoekschrift te voegen evenwel niet aan dat hij effectief een duurzame relatie heeft met een Belgische vrouw die onterecht buiten beschouwing zou zijn gelaten. Verzoeker verwijst nog naar een aanvraag om machtiging tot verblijf die hij zou hebben ingediend, maar blijft in gebreke om aan te tonen dat hij een dergelijke aanvraag ook effectief indiende en ook in het door verweerder neergelegde administratief dossier is er een spoor van een dergelijke aanvraag. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enig familieleven heeft met een ander in het Rijk of in de Schengenstaten verblijvend persoon.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan bijgevolg niet worden afgeleid dat verzoeker een privé-, gezins- of familieleven in het Rijk of de Schengenruimte heeft dat onterecht niet in aanmerking werd genomen. Tevens moet worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en dat deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

4.3.2.2. Verzoeker maakt niet alleen niet aannemelijk dat hij enig beschermenswaardig gezins- of familieleven met een vrouw, een kind of een ander persoon heeft, hij toonde evenmin aan dat zijn gezondheidstoestand zou verhinderen dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Er dient in dit verband te worden aangegeven dat, blijkens het administratief politieverlag, verzoeker werd aangetroffen op het "beach-festival" te Oostende en dat geen medische problemen konden worden vastgesteld. Verzoeker die voorhoudt naar België te zijn gekomen om te werken bewijst ook niet enig gezondheidsprobleem te hebben dat door verweerder over het hoofd zou zijn gezien. De Raad kan dan ook niet vaststellen dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten en hierdoor de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Er

blijkt zelfs niet dat verzoeker een belang heeft bij zijn grief nu niet wordt aangetoond dat hij een kind of een gezins- of familieleven in België heeft of dat hij gezondheidsproblemen heeft.

4.3.2.3. Aangezien verzoeker niet aantoont dat een hogere rechtsnorm zou verhinderen dat in casu toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan hij ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat voormelde wetsbepaling werd geschonden.

4.3.2.4. Gelet op het voorgaande blijkt ook niet dat dat verweerder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel schond.

4.3.2.5. Verzoeker laat verder na om in zijn derde middel op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter staving van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“De overheid heeft verzoeker niet gehoord voordat tegen hem een nadelige individuele maatregel werd genomen.

“Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01) bepaalt :

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden“*

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de terugkeerrichtlijn. Hierop is het handvest van toepassing.

Uit artikel 41 van het Handvest, alsook uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, die onverkort gelden, volgt dan ook dat verzoeker het recht had gehoord te worden alvorens verwerende partij overging tot het nemen van een voor verzoeker nadelige beslissing.

Via het hoorrecht had verzoeker uitleg kunnen verschaffen over zijn gezinsleven, waardoor de verwerende partij hier rekening mee had kunnen houden en mogelijks tot een ander besluit kunnen komen. De verwerende partij was dit trouwens verplicht op grond van artikel 74/13 Vw.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat verwerende partij verzoeker gehoord heeft; de bestreden beslissing vermeldt dat ook niet.

Integendeel, verzoeker werd opgepakt, overgebracht, zonder elke mogelijkheid tot dialoog. Verzoeker kreeg niet de minste informatie, noch mocht verzoeker zelf enige informatie verschaffen. Hij werd opgesloten, alleen in de cel gelaten, en de volgende dag overgebracht.

Bijgevolg, door verzoeker niet te horen, heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de elementen van het gezins- en familieleven, die verzoeker dan, mocht hij daartoe de kans gekregen hebben, nogmaals had kunnen meedelen aan verwerende partij.

Uw Raad oordeelde reeds dat er sprake was van een schending van de hoorplicht in een gelijkaardig geval (RvV dd. 6 februari 2015, nr. 138 017):

“De Raad moet bijgevolg vaststellen dat de naleving van de hoorplicht er mogelijks had kunnen toe leiden dat verweerder een andersluidende beslissing had genomen. In tweede instantie blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verweerder conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een beoordeling heeft gemaakt omtrent het gezinsleven van verzoeker bij zijn voornemen een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te nemen. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).”

Verwerende partij heeft dan ook de hoorplicht geschonden, en hierdoor ook de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.”

4.4.2.1. De Raad kan slechts herhalen dat, blijkens het administratief verslag dat op 9 juli 2016 door de politie van Oostende werd opgesteld, verzoeker de kans kreeg om een aantal verklaringen af te leggen omtrent zijn verblijf en familie in het Rijk. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat hij niet werd gehoord en de hoorplicht en de bepalingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten niet werden gerespecteerd.

Daarnaast moet worden gesteld dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat hem bij het eerste gehoor niet de kans werd gegeven om zijn situatie meer uitvoerig toe te lichten, hij nog dienstige informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat hij niet langer legaal in België verbleef. Hij verklaart weliswaar dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw doch bewijst dit niet en hij toont ook niet aan dat de relatie waarnaar hij verwijst – indien deze al effectief zou bestaan – van die aard is dat zij de besluitvorming van verweerder had kunnen beïnvloeden. Hierbij moet worden herhaald dat geenszins blijkt dat verzoeker enig gezins- of familieleven in België heeft en hij, toen hij door de politiediensten werd gehoord, aangaf bij vrienden in Schaarbeek te verblijven. Hij toont bijgevolg zelfs niet aan dat hij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten miskend werd bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.4.2.2. Gezien het voorgaande en gelet op de bespreking van de andere middelen kan ook geen schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK